

Sylvie Germain

Gecelerin Kitabı

Türkçesi: Mükerrerrem Akdeniz

Roman

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ GECE: SUYUN GECESİ.....	13
İKİNCİ GECE: TOPRAĞIN GECESİ.....	55
ÜÇÜNCÜ GECE: GÜLLERİN GECESİ.....	101
DÖRDÜNCÜ GECE: KANIN GECESİ.....	161
BEŞİNCİ GECE: KÜLLERİN GECESİ.....	223
GECE KARANLIK GECE.....	279

“Bir eylül akşamı anasının çığlığıyla
onun çocukluğunu aldı gece,
köl, tuz ve de kan tadıyla girip yüreğine,
yaşamından geçerek çağdan çağa,
onu bırakmadı bir daha – ve adını anarak
öykü boyunca, ters yönde.”

Onu ele geçiren, korku ve bekleyişle yaşam boyu belleğine iş-
kence eden o gece, benliğine işleyip kök salan, tüm varlığında
savaşı başlatan o çığlık, çok daha uzaklardan geliyordu.

Atalarının engin denizler gecesi, kuşaktan kuşağa tüm soyu-
nun dünyaya geldiği, yitip gittiği, yaşadığı, sevdiği, savaştığı,
kanını döktüğü ve uzanıp yattığı gece. Hepsi de çığlık atmışlar-
dı. Ve susmuşlardı.

O çığlık da çok uzaklardan, anasının çıldırmasından çok
daha eski zamanlardan geliyordu ona. Zamanın derinliklerin-
den gelen, çoğullaşmış, bireyden öte bir çığlığın durmadan yi-
nelenen, hep yol alan, güröl güröl yankılanmasıydı bu.

Çığlık ve gece onu çocukluğundan koparmış, soy zincirin-
den ayırmış, yalnızlığa atmıştı. Ama yine böyle bağlanmıştı ken-
di soyundan olanlara ayrılmaz biçimde.

Gecenin ve çığlığın kaynaşmış ağızları, bir anlık yitişin o
müthiş ürperişiyile, dünyanın kuruluşundan bile eski bir başka
geceyi ve çığlık-ötesi bir başka çığlığı çağrıştıran ürperişle yüz-
lerde enlemesine açılmış birer yara.

Dünyanın varoluşuna yön veren zaman-dışı gece ve sayfa-
larını rüzgârla ateşin karıştırdığı, etten kocaman bir kitap gibi
insanlık tarihini başlatan, duyulmamış sessizlikte bir çığlık.

“Amber-Gece” diye anılan, gecenin geceyarısında savaşmaya
adılmış Charles-Victor Péniel.

I. SUYUN GECESİ

Daha o zamanlar Pénieller tatlı-su insanlarıydı. Kanalların hemen hemen durağan akışında, göğün griliğinin düzleştirdiği bir dünyanın yatay çizgisinde yaşarlardı; ve sessizliğe gömülü. Yeryüzü onlar için, kayıkların yedekte çekildiği patikaların uzandığı, kızıl- lağaç, söğüt, kayınağacı ve akkavak dizili kıyıları yalnızca. Çevrelerinde kara, sonsuz bir sabırla dolu bekleyiş içinde göğe açılmış bir elayası gibi, alabildiğine düz, uzayıp gidiyordu. Yüreklere de öyle gergindi, karanlık ve dayanma gücüyle dolu.

Toprak değişmez ufuktan karşılarında, görüş çizgisinden kayıp giden, gökyüzü seviyesinde durmadan gerileyen, yüreklerine hep değip geçen, ama onları kendine bağlayamayan ülke. Arazi, uçsuz bucaksız tımar tarlalarından, ormanlardan, sis ve yağmur sularının sütümsü birikintilerinde ıslanan bataklıklardan ve ovalardan oluşuyordu; alabildiğine uzak ve bildik, kendi haline bırakılmış bu görünümünün ortasında ağır akışlı nehirlerin sularının birbirine dala çıka işledikleri nakışta, daha da ağır ağır yazılırdı insanların yazgıları.

Yanaştıkları iskelelerde karşılaştıkları kara insanların verdikleri haberlerden öğrendikleri kadardı kentlere dair bildikleri; onların adlarını, efsanelerini, pazar ve bayram günlerini bilirlerdi.

Kentleri silüetleriyle tanınırlardı, sürekli değişen bir gökyüzü ve ışık zemini üstünde gerçekdışı kabartma resimler gibi kabataslak çizgileriyle beliren, keten, buğday, sümbül, anız ve şerbetçiotu tarlaları üstünde yükselen kentler. Madencilik, dokuma ya da el sanatları ve ticaretle uğraşan, uzaklarda, denizden kopup

gelen rüzgâra karşı sakınımsızca dikilen çankuleleri ve burçlarıyla tarihin ve de Tanrı'nın önünde ağırbaşlı ve çalışkan insanların yeri olduklarını anlatan kentler. Yüreklere de öyle, dobra dobra ortaya konmuştu, zamanın sonsuzluğunda.

Tanıdıkları kimseler ise, bentlerde, kanal setlerinde ve barınaklarda karşılaştıkları kişilerdi yalnızca; bu kimselerle anlaşmaları, gereksinim nedeniyle ve kullanıla kullanıla düzleşmiş, basit, çoğu kez sese dönüşmüş sözcüklerle olurdu. Suyun, mavnanın, kömürün, rüzgârın ve kendi yaşamlarının düzeyinde oluşturulmuş sözcüklerdi bunlar.

Kendilerine dair bildikleri neyse insanlara dair bildikleri de oydu; günışığında kalan haşın ve katı görünümlü yüzleri ve bedenleri, gölge vurulmuş ve bilinmez yanlarıyla karşıt açı oluşturuyordu. Birbirleriyle pek konuşmazlardı, hele kendi kendileriyle hiç konuşmazlardı, öyle ki ağızlarından çıkan her söz, çok derin bir sessizlikte uyumsuz yankılarla çınlardı.

Buna karşın gökyüzündeki aydınlanmaları ve kararmaları, rüzgârın ve yağmur damlacıklarının çeşitli huylarını, toprağın kokularını ve yıldızların temposunu herkesten iyi onlar bilirdi.

Tatlı-su insanları birbirlerini kendi adlarıyla değil de teknelerinin adıyla çağırmaktan hoşlanırlardı. *La Justine*'ler, *Aziz-Eloi*'lar, *Özgürlük*'ler, *Tatlı-Sevgili*'ler ya da *Akşam-Duası*'giller, *Kırlangıç*'lar, *Marie-Rose*'lar, *Flandre-As*'ları, *Müjde*'ler, *Mayıs-Gülleri* gibi. Pénieiller'e ise *Tanrı-Korur*'lar deniyordu.